

PAROHIA
„SF. GHEORGHE” LOZONSDHI

ADRESA
Iași, str. Cloșca 18,
Protopopiatul Iași 1
HRAM
Sf. M. Mc. Gheorghe (23 aprilie)
Sf. M. Mc. Ecaterina (25 noiembrie)
PAROH
Pr. Bogdan Racu | 0731 460050
COSLUJITOR
Pr. Paul Rusu | 0787 891968

„Să mărturisească toată limba că Domn este Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu-Tatăl.

(Filipeni 2, 11)

MĂRTURISIREA CREDINȚEI

Publicație lunară editată și distribuită gratuit de Parohia „Sfântul Gheorghe” Lozonschi - Iași

Viața parohiei

Anul III (2022), Nr. 2 (26), februarie

Alegerea comitetului și a consiliului parohial

S-au organizat, în luna ianuarie, alegeri pentru Consiliul parohial și Comitetul parohial, pentru un mandat de 4 ani (2022-2026). Sunt membri de drept în Consiliul parohial, cu vot deliberativ: preotul paroh ca președinte, preotul coslujitor și cântăreții bisericii parohiale. Consiliul parohial a desemnat și ales în calitatea de epitropi pe domnii Viorel Roșu și Gheorghe Grădinaru. Membrii au fost aleși din rândul credincioșilor cu o viață morală și duhovnicească deosebită, implicați în viața parohiei și dispuși să răspundă chemării și nevoilor acesteia. Consilierii parohiali au depus jurământul în ziua de 30 ianuarie. Să binecuvinteze Dumnezeu pe toți cei ce iubesc frumusețea casei Lui!

Mărturii ale enoriașilor

Experiențe și convingeri religioase

Prof. univ. dr. Ion BOGDAN

Experiențele mele religioase sunt profund asociate copilăriei. Am crescut într-o familie de țărani cu puternice convingeri creștine, care mi-au insuflat dragostea față de Dumnezeu, mi-au cerut să aplic preceptele gândirii creștine în tot ceea ce fac și mi-au îndrumat pașii către biserică participând cu însuflețire la evenimentele asociate diferitelor sărbători. Așteptam cu nerăbdare săptămâna Deniilor, mergând la biserică în fiecare seară cu toată familia, mergeam la praznicul anual de hramul bisericii - Sf. Dumitru, unde părinții erau mai totdeauna organizatori, așteptam cu emoție sosirea preotului în casă de Ajunul Bobotezei și răspundeam cu sfială la întrebările acestuia (invariabil, că suntem cei mai cuminți copii), dar și la unele slujbe de sărbători. Când am mai crescut, mi s-a permis să asist și la slujbele de Înviere, am simțit evlavia și trăirile celor mari și am savurat momentele în care răsună cântecul cocoșilor în biserică.

Cu timpul, activitățile școlare inten-

se, îndepărtarea vremelnică de părinți pentru a merge la cursuri, educația ateistă la care am fost supus pe parcursul școlii au împușinat mult numărul întâmplărilor religioase la care am participat. Dar convingerile religioase și dorința de păstra legătura cu biserică au rămas pentru totdeauna. Pe timpul studenției, regimul avea grijă să nu avem vacanță de Paști și nu puteam sărbători Paștele împreună cu familia. Dar, împreună cu mulți alți colegi, participam cu regularitate la Denii și la slujba de Înviere de la Mitropolie, și nu am ezitat ca, mai târziu, să ascult de rugămintea părinților de a contribui la renovarea bisericii din sat și adăugarea unor picturi exterioare.

Acum, la vârsta senectuții, spun cu convingere că drumul meu în viață și modul meu de a gândi au fost profund marcate de trăirile mele religioase ale copilăriei și de străduința părinților de a-mi insufla credința creștină, de cunoașterea și respectarea preceptelor ei morale înălțătoare.

„Să ne cunoaștem credința!”

Cateheza „Tămăduirea slavei deșarte”

Slava deșartă poate lua locul celorlalte patimi în sufletul omului. Această patimă are o putere neobișnuită. Caracterul ei subtil, capacitatea de a îmbrăca nenumărate forme, de a se strecura pretutindeni și de a ataca omul din toate părțile o fac greu de sesizat și de recunoscut și foarte greu de combătut. Sf. Ioan Scărarul: „de toate străduințele se bucură slava deșartă. De pildă: sunt stăpânit de slava deșartă când postesc; dezlegându-l, ca să nu fiu cunoscut (ca postitor), iarăși mă stăpânește slava deșartă, pentru modestia mea; îmbrăcându-mă în haine luxoase sunt biruit de ea, schimbându-le în haine nearătoase, iarăși sunt stăpânit de ea; vorbind, sunt biruit de ea; tăcând, iarăși sunt biruit de ea”. Evagrie spune: „greu se scapă de gândul slavei deșarte. Căci ceea ce faci ca să te curăți de el devine pricină pentru altă slavă deșartă.” Ca și în cazul tuturor celorlalte patimi, omul primește din slava deșartă o plăcere care-l ține legat de ea și pentru care este gata să facă și să sufere orice.

Detalii în pagina 3

Sfânta Scriptură, izvor al vieții veșnice

Să înțelegem Vechiul Testament!

Cărțile I, II, III Macabei și Rugăciunea regelui Manase

Denumirea cărților vine de la porecla „Macabeu” dată lui Iuda, fiul preotului Matatia, care înseamnă „ciocan” și descrie vitejia și biruința lui asupra dușmanilor. Numele s-a extins la frații lui și la descendenții săi, iar apoi s-a generalizat la toți cei care au opus rezistență față de persecutorii acelor vremuri. Evenimentele descrise în cărțile Macabeilor au loc după cuceririle lui Alexandru Macedon, când Palestina ajunge sub dominația Seleucizilor, care încearcă să impună cultura greacă în teritoriile ocupate.

I Macabei

Expune istoria poporului iudeu de la 175 la 125 î. Hr. Are în centru pe preotul Matatia și pe cei cinci fii ai săi: Ioan, Simion, Iuda (Macabeul), Eleazar și Ionatan care se ridică împotriva asupritorilor sirieni îndemnând poporul să lupte pentru credință și independență politică.

II Macabei

Nu este o continuare a primei cărți, ci o prezentare paralelă a unei perioade mai restrânse, din preajma anului 175 î. Hr., expunând evenimentele ce au premers răscoalei Macabeilor, până înainte de moartea lui Iuda Macabeul (161 î. Hr). Un moment emoționant, prezentat în cap. 6 și 7, este acela al martiriului bătrânului Eleazar și al celor șapte frați Macabei, împreună cu mama lor. Cartea vorbește despre credința în continuarea vieții după moarte (12, 14-46), arătând folosul rugăciunilor celor vii pentru cei adormiți (12, 42-46), dar și rugăciunea de mijlocire a celor răposați în credință pentru cei vii (15, 11-16).

„Precum Ștefan, după Hristos, așa este înainte de Hristos, Eleazar (2 Mac 6,18), menționat în carte ca prima jertfă. El a fost un preot în vârstă, încăruntit în anii și în cunoaștere. Mai întâi a oferit jertfe și rugăciuni pentru popor, apoi s-a jertfit el însuși ca jertfa cea mai deplină lui Dumnezeu, pentru a curăți întreg poporul. A fost un model demn de luptă. Atât cuvântarea, cât și tăcerea sa au fost un îndemn. Pe cei șapte fii (spirituali) ai săi (2 Mac 7), roadele educației sale, i-a adus ca jertfă vie, sfântă, bineplăcută lui Dumnezeu (Rom

Sfinții 7 Mucenici Macabei, cu mama lor Solomon și dascălul lor Eleazar

12,1), ce a fost mai strălucită și mai curată decât orice jertfă a Legii” (Sf. Grigorie Teologul, *Cuvântare în cinstea Macabeilor* - interpretare la 2 Mac 6, 18).

„Iar mama lor foarte minunată și vrednică de bună pomenire este, căci într-o singură zi văzând pierindu-i șapte fii, cu bun suflet a răbdat, pentru nădejțile ce avea în Domnul. Și pe fiecare din ei îl mângâia în graiul părintesc, plină fiind de vitejesc cuget și femeiasca gândire cu inimă bărbătească deșteptând-o, zicea către ei: «Nu știu cum v-ați zămislit în pântecul meu (koilia) și nu v-am dat duh (pneuma) și viață (zoe) și închipuirea fiecăruia nu eu am întocmit-o. Ci Ziditorul lumii, Care a zidit pe om de la nașterea lui, vă va da ca un milostiv iarăși duh și viață, de vreme ce acum nu vă este milă de voi, iubind legile Lui»” (Sf. Ioan Gură de Aur, *Cuvânt la 1 august la pomenirea Sfinților Mucenici șapte frați Macabei* - interpretare la 2 Mac 7, 20-23).

„Pe de altă parte rezultă că, după relatarea din *Cărțile Macabeilor*, Ieremia s-a dovedit un om excepțional, prin demnitatea vârstei și prin prestigiu, astfel încât întreaga sa arătare a fost minunată și ieșită din comun, căci el și-a extins drepturile sale și a predat lui Iuda (Macabeul) o sabie de aur. De aceea, nu-i de mirare că și un alt sfânt, răposat, a dat mărturie înaintea lui cu vorbele: «Acesta este

iubitorul de frați, prorocul lui Dumnezeu, Ieremia, care mult se roagă pentru popor și pentru sfânta cetate» (2 Mac 15, 14)” (Origen, *Despre rugăciune* - interpretare la 2 Mac 15, 14).

III Macabei

Deși poartă același titlu cu cele anterioare, cuprinsul cărții nu vorbește despre epoca sau persoanele Macabeilor. Descrie o persecuție a iudeilor din Egipt pe care regele Ptolemeu Filopator (221-214 î. Hr.) încearcă să-i omoare în hipodromul din Alexandria, ordonând să fie striviți de elefanți. În urma a trei încercări nereușite, regele își dă seama că iudeii sunt ocrotiți de Dumnezeu și-i eliberează. Găsim în cuprinsul cărții îndemnuri la supunere față de voia lui Dumnezeu (1, 13-25; 5, 33-36) și un model de rugăciune (2, 1-17).

Rugăciunea regelui Manase

Manase, fiul și urmașul la tron al regelui Iezechia, este prezentat ca una din cele mai întunecate personalități din istoria poporului Israel. A urcat pe tron la vârsta de 12 ani, către anul 693 î. Hr., ca asociat al tatălui său, iar de la 22 ani ca singur rege în Iuda, domnind până spre 642 î. Hr. Din cartea 4 Regi 21, 1-19, aflăm că a promovat o politică de apropiere față de Imperiul Asirian, catastrofală pentru neamul său prin multele concesii făcute idolatriei și prin persecuțiile susținătorilor rigorismului iudaic tradițional. Sacrilegiile și crimele sale au dus la decăderea regatului lui Iuda, regele însuși ajungând rob în Babilon. Cartea 2 Par 33, 11-23, face referire la pocăința regelui pentru păcatele comise și amintește de rugăciunea pe care ar fi adresat-o Domnului, în urma căreia Dumnezeu s-a milostiv de el, eliberându-l din exil și îngăduindu-i să-și restaureze regatul. În edițiile ortodoxe curente, *Rugăciunea regelui Manase* este publicată drept ultima carte a Vechiului Testament. Pocăința regelui Manase a persistat în memoria colectivă, fiind folosită ca reper pentru creștinul care vine să se spovedească (fiind amintită într-una din rugăciunile moliftei de la Taina Spovedaniei), iar rugăciunea a intrat în rânduiala Pavcerniței mari.

„Greșelile lui Manase și le-ai agonisit cu propria ta voie, suflete, dar, punându-ți în față patimile ca pe niște chipuri goaznice și ca pe niște muște supărătoare, sărguiește-te să râvnești la pocăința lui și fă-ți câștig de umilință” (Sf. Andrei Criteanul, *Canonul cel Mare* - Cântarea a VII-a).

Să ne cunoaștem credința!

Cateheza „Tămăduirea slavei deșarte”

PREGĂTIREA APERCEPTIVĂ

Vizionarea unui material video care prezintă cum îl afectează slava deșartă pe un frate începător de mănăstire și cum starețul, dorind să-l facă să conștientizeze acest păcat îl trimite în cimitir să laude și apoi să vorbească de rău pe cei îngropați acolo, sfătuiindu-l că așa cum aceștia nu i-au răspuns nici un cuvânt, așa nici el să nu răspundă laudelor sau ocărilor celor din jur.

ANUNȚAREA TEMEI

Astăzi vom încerca să descoperim ce este, cum se manifestă și cum putem tămădui slava deșartă.

TRATARE

Slava deșartă este de două feluri, care sunt două trepte ale manifestării ei:

1) Constă în a se arăta cineva mândru și a se lăuda cu bunurile pe care le are sau pe care crede că le are și a dori să fie văzut, apreciat, admirat, stimat, onorat, lăudat, într-un cuvânt să fie slăvit de oameni.

Moduri de manifestare:

- lauda cu/pentru bunuri pământești, daruri naturale (frumusețea, puterea, chibzuința și purtarea), îndemânarea și priceperea într-un anumit domeniu;
- râvnește la situații și ranguri sociale înalte, putere;
- îngâmfarea cu calitățile intelectuale;
- ambiții în domeniul intelectual, cultural, politic, financiar.

2) Constă în faptul că cineva se mândrește în sinea lui sau înaintea oamenilor cu virtuțile sale și cu asceza sa așteptând pentru aceasta admirația și laudele celorlalți.

Patima constă în pervertirea unei atitudini firești. Dumnezeu a sădit în firea omului să tindă spre slavă, dar omului unit cu Dumnezeu îi era menită slava dumnezeiască, iar nu cea de la oameni, pe care o caută omul înrobite de patimă și pe care Parinții o numesc lauda după trup” (2 Cor. 11,18). Căuta-

rea slavei lumești se vedește a fi o încercare deșartă de suplinire a slavei celei cerești pierdute prin păcat și a virtuților, prin care omul, unindu-se cu Dumnezeu, se poate face părtaș al slavei dumnezeiești.

Efectele patimii:

- se împotrivesc căutării slavei de la Dumnezeu;
- îl aruncă pe om în amăgire și delir;
- arată că omul a încetat să mai creadă Dumnezeu;
- acordarea unei importanțe pe care n-o au în realitate lucrurile cu care se mândrește;
- îl face pe om să nu înțeleagă cât de stricătioase (deșarte) sunt bunurile acestei vieți și slava care vine de la ele;
- omul își atribuie calități și virtuți pe care nu le are, dar nu-și vede păcatele și patimile ce-i zac în suflet;
- nimicește pacea lăuntrică prin neconținută grijă și neliniște;
- naște tristețe când în locul admirației întâlnește indiferență sau ură, invidie, gelozie;
- stârnește critică și batjocură, mai ales când vanitatea transpare în cuvinte sau purtări.

RECAPITULARE

S-a lucrat în trei echipe pentru a arăta: **1.** cum poate feri părintele pe copil de slava deșartă; **2.** cum să biruim această patimă atunci când suntem la serviciu; **3.** cum se manifestă ea în biserică și cum poate fi tămăduită.

ASOCIERE

„De-ți vei aduce aminte de cel ce te-a necăjit sau te-a necinstit sau te-a păgubit, dator ești să-ți aduci aminte de el ca de un doctor trimis de Hristos și să-l ai pe el ca un făcător de bine, că însuși necazul tău însemnează că-ți boalește sufletul. Că de nu boalei, nu pătimeai. Deci dator ești să mulțumești fratelui și să te rogi pentru dânsul, că prin el cunoști boala ta și vei primi cele de la

el ca pe niște doctorii trimise de la Iisus. Iar de te scârbești asupra fratelui, zici ca și lui Iisus: Nu voiesc să primesc doctoriile Tale, ci voiesc să putrezesc întru rănile mele. (...) Deci cel ce voiește să se vindece de rănile cele sufletești dator este să sufere cele ce sunt aduse de doctor, în orice chip ar fi. Căci celui ce boalește trupește nu-i pare bine să se taie sau să se ardă, sau să ia curățenie, ci cu greață își aduce aminte de acestea. Însă, încredințat fiind că este cu neputință în alt chip a se izbăvi el de boală decât prin acestea, le suferă cu vitejie, mulțumind doctorului și știind că prin greață se va izbăvi din îndelungata boală. Fier arzător de rană al lui Iisus este cel ce te necinstește sau te ocărăște, dar te izbăvește de slava deșartă”. (Pateric)

GENERALIZARE

„Dacă vom avea mereu în fața ochilor păcatele noastre, nu ne vom semeți în inima noastră cu cele pe care le avem. Avuțiile, puterea, demnitățile și măririle nu vor însemna nimic pentru noi”. (Sfântul Ioan Gură de Aur)

APLICARE

Omul trebuie să se lepede de orice slavă lumească ca să ajungă la slava dumnezeiască, pentru care este merit prin natura sa; atâta vreme cât rămâne alipit de slava pământească, el nu poate gusta din slava cerească. „Trebuie să fugim de orice mărire care vine de la oameni, chiar dacă se pare că ea este adusă pentru ceva frumos, și să căutăm singura mărire adevărată, dată de Singurul Care preamărește cu adevărat pe cel vrednic de mărire și într-un fel cu mult mai mult decât vrednicia lui”. (Origen)

1 Fiind în Duminica Înfricoșătoarei Judecăți să folosim ca remediu pentru tămăduirea patimii cugetarea la judecata dumnezeiască și teama de osândă!

2 Pentru că rugăciunea îl ajută pe om să se dezlipească de această lume care-i hrănește prin lucrurile din ea slava deșartă și să se lipească de Dumnezeu și numai pe El să-l iubească și să-L slăvească, recunoscând că „Lui I se cuvine toată slava, cinstea și închinăciunea”, ne propunem ca în Postul Mare să reluăm citirea Psaltirii.

3 Alt remediu împotriva slavei deșarte este ca omul să-și amintească păcatele și să se întristeze pentru ele și putem face acest lucru participând la slujba Canonului cel Mare.

4 Cercetarea conștiinței, pentru a vedea cât de departe suntem de săvârșirea desăvârșită a poruncilor, ne va chema spre o altă lucrare pentru biruirea păcatului, spovedania și împărțirea cu Hristos. „Smerenia slobozește mintea de slava deșartă”. (Sf. Maxim Mărturisitorul)

Rânduieii liturgice

Pregătirea pentru Postul Mare

Eugenia ACATINĂ

Biserica a rânduit o perioadă de trei săptămâni pregătitoare pentru Postul Mare în care omul se analizează și conștientizează nevoia postului în viața sa. Din punct de vedere duhovnicesc această perioadă de pregătire include patru duminici în care se citesc

fragmente foarte importante din Sfânta Evanghelie la care ar trebui să medităm profund și conștient. Această pregătire îl face pe credincios atent la stările sufletești pe care va trebui să le cultive și să le aprofundeze pe perioada Postului Mare. Există o mare înțelepciune în felul în care a ales Biserica lecturile din Sfânta Evanghelie pentru aceasta perioadă. Aceste duminici ne îndeamnă la înnoirea vieții, la schimbarea modului de a gândi, ceea în limba greacă a Noului Testament înseamnă *metanoia* sau *pocăință*. Astfel, primele trei săptămâni ale Triodului (perioada *Triodului* include în total zece săptămâni, Triodul fiind cartea de căpătâi cu cântări destinate Postului Mare și pregătirii pentru sărbătoarea Învierii Domnului) ne îndeamnă către pocăință, de altfel toată perioada celor zece săptămâni ale Triodului este o școală a pocăinței. Cele patru duminici pregătitoare sunt rânduite astfel:

1 Duminica Vameșului și a Fariseului (reprezintă începutul Triodului) – ne reamintește de puterea îndreptătoare a rugăciunii smerite și ne face atenți la diferența stărilor sufletești ale celor doi oameni prezentați în fragmentul Sfintei Evanghelii. Această Evanghelie ne îndeamnă să învingem formalismul, trufia și judecata aproapei.

2 Duminica Fiului Risipitor – ne reamintește de puterea salvatoare a pocăinței sincere și ne cheamă la ieșirea din viața păcătoasă, înstrăinată de Dumnezeu, și la intrarea în puterea pocăinței, în puterea de a ne schimba viața și de a ne transforma lăuntric, în puterea întoarcerii către Dumnezeu Tatăl, încredințați fiind de faptul că oricât de mult am fi greșit, El ne va primi înapoi cu bucurie.

3 Duminica Înfricoșătoarei Judecăți – ne reamintește de puterea binecuvântată a iubirii milostive și ne îndeamnă către fapte bune izvorâte din iubirea față de semenii noștri, iubire în care, în mod tainic se află Hristos. Această Evanghelie ne face atenți și la

faptul că va veni un moment în care vom da socoteală pentru faptele noastre ca persoane individuale, ca familie, ca popor. Acest lucru ne îndeamnă către schimbarea profundă a vieții noastre nu din frica de judecată, ci din frica de a nu pierde puterea binecuvântată a iubirii lui Dumnezeu.

4 Duminica Izgonirii lui Adam din Rai – ne amintește de regăsirea paradisiului, pierdut din pricina nepostirii, și ne îndeamnă la o transformare duhovnicească lăuntrică, la necesitatea iertării semenilor și la o practicare cu smerenie a postului care urmează.

Cu aceste îndemnuri binecuvântate ne pregătim pentru Postul Mare, un post al renașterii noastre lăuntrice așa cum renaște natura primăvara. Nu întâmplător a fost rânduit acest post în perioada primăverii. Așa cum cultivăm semințe pentru hrana noastră trupească, suntem îndemnați tot așa să cultivăm și semințe pentru hrana noastră sufletească cum ar fi virtuțile încununate cu smerenie și iubire. Și să nu uităm că deși Biserica permite tot felul de dezlegări pentru oamenii bolnavi (să ne reamintim aici de condiția umană căzută a fiecăruia dintre noi), studiile științifice arată că tocmai cei bolnavi trupește și sufletește ar trebui să se folosească de post ca de cel mai bun instrument pentru vindecare. Pentru că boala apare de cele mai multe ori datorită neatenției noastre asupra sufletului și a trupului, a neatenției noastre față de semenii și față de Dumnezeu. Boala apare din prea multe griji, prea multe frici, prea multă furie, prea multă supărare și deznădejde, din îmbuibare cu mâncare, fără să conștientizăm de ce mâncăm, din mai multă atenție la gust și poftă decât la calitatea mâncării, din lipsa noastră de credință... Tot acest

Program liturgic martie 2022

DUMINICĂ, 6 martie	
07:30	Utrenia
09:00	Sf. Liturghie
LUNI - JOI, 7 - 10 martie	
17:00	Canonul Mare
VINERI, 11 martie	
07:00	Liturghia darurilor
17:00	Sf. Maslu, Spovedanie
SÂMBĂTĂ, 12 martie	
07:30	Utrenia
09:00	Sf. Liturghie
10:30	Pomenirea morților
11:30	Spovedanie
DUMINICĂ, 13 martie	
07:30	Utrenia
09:00	Sf. Liturghie
VINERI, 18 martie	
07:00	Liturghia darurilor
17:00	Sf. Maslu, Spovedanie
SÂMBĂTĂ, 19 martie	
07:30	Utrenia
09:00	Sf. Liturghie
10:30	Pomenirea morților
11:30	Spovedanie
DUMINICĂ, 20 martie	
07:30	Utrenia
09:00	Sf. Liturghie
VINERI, 25 martie	
07:30	Utrenia
09:00	Sf. Liturghie
SÂMBĂTĂ, 26 martie	
07:30	Utrenia
09:00	Sf. Liturghie
10:30	Pomenirea morților
11:30	Spovedanie
DUMINICĂ, 27 martie	
07:30	Utrenia
09:00	Sf. Liturghie
11:30	Cateheza „Mormântul lui Hristos, izvorul învierii noastre”

balast care ne îmbolnăvește sufletul și trupul poate fi curățat prin post și rugăciune. Iar această perioadă a primăverii este un prilej binecuvântat prin care putem să curățăm și să spălăm sufletul și trupul de acest balast.

Astfel, postul este cel mai bun mijloc de a ne vindeca, de a ne restabili relația noastră cu semenii, iar cel mai important lucru – relația noastră cu Dumnezeu.

Să nădăjduim la un post binecuvântat!